

Sentencja

Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, art. 19 ust. 1 zdanie drugie TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w taki sposób, że nie mają one zastosowania w sporze dotyczącym ustalenia jurysdykcji w sprawach połączonych, ponieważ spór ten nie wchodzi w zakres stosowania dyrektywy 93/13.

⁽¹⁾ Dz.U. C 330 z 2.10.2017

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 3 listopada 2017 r. – Baltic Media Alliance Ltd. / Lietuvos radijo ir televizijos komisija

(Sprawa C-622/17)

(2018/C 052/19)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Baltic Media Alliance Ltd.

Strona pozwana: Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych ⁽¹⁾ obejmuje jedynie przypadki, gdy państwo członkowskie, które jest odbiorcą programu, dąży do zawieszenia nadawania telewizyjnego lub nadawania wtórnego, czy też obejmuje również inne środki podejmowane przez państwo członkowskie, które jest odbiorcą programu, z zamiarem ograniczenia w pewien sposób swobody odbioru programów i ich transmisji?
- 2) Czy motyw 8 i art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie, które są odbiorcami programu, stwierdziwszy, iż materiał, o którym mowa w art. 6 tej dyrektywy, opublikowano, przekazano do dystrybucji i dystrybuowano w programie telewizyjnym nadawanym wtórnie lub dystrybuowanym przez internet z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, nie mogą – gdy nie są spełnione warunki określone w art. 3 ust. 2 tej dyrektywy – podjąć decyzji takiej jak przewidziana w art. 33 ust. 11 i art. 33 ust. 12 pkt 1 litewskiej ustawy o informowaniu opinii publicznej, a mianowicie decyzji nakładającej na nadawców wtórnych działających na terytorium państwa członkowskiego, które jest odbiorcą programu, i na inne osoby świadczące usługi związane z dystrybucją programów telewizyjnych przez internet obowiązek tymczasowego zapewnienia, aby taki program telewizyjny był nadawany wtórnie lub dystrybuowany przez internet jedynie w pakietach programów telewizyjnych dostępnych za dodatkową opłatą?

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 95, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Roma (Włochy) w dniu 3 listopada 2017 r. – Alberto Rossi i in. / Ministero della Giustizia

(Sprawa C-626/17)

(2018/C 052/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di Pace di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alberto Rossi i in.

Strona przeciwna: Ministero della Giustizia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy działalność służbowa skarżącego sędziego pokoju wchodzi w zakres pojęcia „pracownika zatrudnionego na czas określony” na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 7 dyrektywy 2003/88⁽¹⁾ w związku z klauzulą 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70⁽²⁾ oraz art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy sędzia zwyczajny lub sędzia zawodowy może być uważany za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony porównywalnie z „sędzią pokoju” będącym pracownikiem zatrudnionym na czas określony do celów stosowania klauzuli 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70?
- 3) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy różnice w procedurze stałego zatrudnienia sędziów zwyczajnych w stosunku do ustawowej procedury naboru stosowanej do zatrudnienia na czas określony sędziów pokoju stanowi powód o charakterze obiektywnym w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 lub 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70, w celu uzasadnienia braku stosowania – przez „żywe prawo” Corte della Cassazione (sądu kasacyjnego), izby połączone, w wyroku nr 13721/2017 oraz Consiglio di Stato (rady stanu) w opinii z dnia 8 kwietnia 2017 r. nr 464/2017 – do sędziów pokoju, jak w wypadku skarżącego będącego pracownikiem zatrudnionym na czas określony, na tych samych warunkach pracy stosowanych do porównywalnych sędziów zwyczajnych zatrudnionych na czas nieokreślony; a także, w celu uzasadnienia braku stosowania środków zapobiegawczych oraz sankcji przeciwko stanowiącemu nadużycie stosowaniu umów na czas określony, w tym klauzuli 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70 oraz wewnętrznego przepisu transponującego w art. 5 ust. 4a decreto legislativo nr 368/2001? Należy wskazać, że brak jest fundamentalnej zasady wewnętrznego porządku prawnego lub normy konstytucyjnej, które mogłyby uzasadnić dyskryminację w odniesieniu do warunków pracy oraz bezwzględny zakaz przekształcenia w stosunek pracy na czas nieokreślony w wypadku sędziów pokoju, także w świetle poprzedniego przepisu krajowego (art. 1 ustawy nr 217/1974), który przewidywał już zrównanie warunków pracy oraz stabilizację kolejnych stosunków pracy na czas określony sędziów honorowych.
- 4) W każdym wypadku, czy w sytuacji takiej jak będąca przedmiotem sprawy, z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z unijnoprawnym pojęciem niezawisłego i bezstronnego sędziego sprzeczne jest działanie sędziego pokoju, który, zainteresowany określonym rozwiązaniem sporu na korzyść strony skarżącej, która jako wyłączną pracę sprawuje identyczne funkcje sądownicze, może zastąpić sędziego właściwego na podstawie ustawy z powodu odmowy przez najwyższy organ sądownictwa krajowego – Corte di Cassazione, izby połączone – zapewnienia skutecznej ochrony dochodzonych praw, zobowiązując w ten sposób sędziego właściwego na podstawie ustawy do stwierdzenia braku swojej właściwości do uznania dochodzonego prawa, mimo że sporne prawo – jak wynagrodzenie za urlop w postępowaniu głównym – ma podstawę w prawie pierwotnym i prawie wtórnym Unii Europejskiej w sytuacji bezpośredniego wertykalnego stosowania przepisów „wspólnotowych” wobec państwa? Na wypadek, gdyby Trybunał stwierdził naruszenie art. 47 karty, wnosi się ponadto o wskazanie środków krajowych w celu uniknięcia, aby naruszenie przepisu pierwotnego prawa Unii prowadziło także do bezwzględnej odmowy ochrony praw podstawowych chronionych przez prawo Unii w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca porozumienia ramowego w sprawie umów na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 175, s. 43).